



@iranvarzeshii

پنجشنبه
۱۰ مهر ۱۳۹۹
شماره ۶۵۹۱

روزنامه ورزشی صبح ایران • صاحب امتیاز: خبرگزاری جمهوری اسلامی • مدیر مسئول: علی عالی • تلفن: ۴۱۱۳-۱۴ • شماره: ۸۸۵۰۴۱۱۳ • نامبر: ۸۲۷۱۱۱۳ • سازمان آگهی ها: ۱۳۰۰-۸۸۵۰۴۸۸۳ • انتشارات: ۸۸۵۰۴۸۸۳ • امور مشترکین: ۸۸۵۲۱۹۵۴ • نشانی: تهران، خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸ / صندوق پستی: ۵۳۸۸-۱۵۸۷۵ • چاپ: ایرانیان

info@inn.ir

کاریکاتور

فوتی تونز



داشتن معلم خوب یک نعمت است. نعمتی که ظاهر آنسوفاتی در بارسلونا از آن برخوردار است و مسی به خوبی توانسته به او راه گلزنی را نشان دهد اما وضعیت برای وینیسیوس و رودریگو در رئال مادرید متفاوت است. شاید چون معلم آنها کریم بنزماست!

زادروز

رضا شریعتی کیا

زلاتان ۳۹ ساله شد

اگر قرار بود تمام بازیکنان جهان به متانت فرانچسکو توتی یا آرامی ژاوی هرناندز باشند، فوتبال خیلی زود به یک بازی کسل کننده تبدیل می شد. بازیکنانی که با سری پایین بلندترین قله ها را فتح می کنند، هر چقدر هم که قابل احترام باشند، گزینه خوبی برای فریاد های دیوانه وار مستطیل سبز نیستند. گاهی لازم است یک بازیکن برای تمدید قراردادش جانشینی مجسمه خودش به جای ایفل را بخواهد تا ما به عمق جنون یک ستاره پی ببریم. زلاتان ابراهیموویچ، پسری که هنوز هم برای دوستانش در محله های فقیرنشین مالمو همان نوجوان قلدریست که تحمل هیچ چیزی به جز پیروزی را ندارد. بازیکن جوان سوئدی در هلند به یک ستاره تبدیل شد، بانوی پیر را برای تاجگذاری اسکورت و همراهی کرد و در کنار مورینیو جاودانه ترین فصل کتاب اینتر را نوشت. کمی بعد با همان جسارت همیشگی گواردیولا را در رختکن آبی اناری ها ترسو خطاب کرد و در حالی که مینو رایولا پاهایش را روی صندلی مدیر عامل بارسلونا گذاشته بود، برای همیشه اسپانیا را ترک کرد. بزرگترین اسم جهان برای پسر سوئدی فقط یک معنی داشت، زلاتان ابراهیموویچ. زلاتان در پاریس داستان دوباره ای از یک نابلیئون را روایت کرد: کسی که مثل یک فرمانده بی رحم و مثل یک پادشاه جسور بود. اگر دیکاپریو در فیلم تارانتینو از گور برخاست، زلاتان در دنیای واقعی این کار را انجام داد. بلند شدن از سرزمین mls و رسیدن دوباره به سطح یک فوتبال جهان فقط از یک اسم برمی آمد؛ اسمی که با همه این حرف ها هنوز تلاش می کند، فریاد می زند و با انگیزه تر از همیشه می جنگد.

در دنیایی که شاعر فوتبال در ۳۰ سالگی بین تیم های برزیلی دست به دست می شد، پسر ۳۸ ساله اما با شکوه تر از همیشه هنوز هم مرد اول تیمش به حساب می آید. فارغ از همه این حرف ها درباره غرور بی حد و مرز زلاتان، او یک همسر مهربان و یک پدر مسوولیت پذیر برای فرزندانش محسوب می شود. حتی اگر ستاره های فوتبال زیباترین لحظات زندگیشان را خلاصه در قاب های افتخار آفرینی های شان کنند، برای ابرا هنوز هم تماس مادرش پس از تولد اولین فرزندش زیباترین لحظه دنیاست. یالظه ای که پس از اولین حقوقش در تورین چشمان برادرش را بست و با صدایی بغض آلود از او خواست هر چه دوست دارد در فروشگاه آکیا برای خودش بردارد آنهم بدون هیچ توجهی به برچسب قیمت هایی که هر کدام می توانست در گذشته حقوق یکسال پدرشان باشد. در سرزمین سوئد هر فرزندی پیش از یاد گرفتن نام پدر و مادر، اسم زلاتان را می آموزد... جوانان عکس های او را به دیوار های اتاق های می چسبانند و با پیراهن هایی با نام ابرا رویای قهرمانی را در خواب زندگی می کنند... هر چقدر هم که تلاش کنیم زلاتان را دوست نداشته باشیم، او راهی برای نفوذ به قلب ما پیدا خواهد کرد. راهی که بدون شک سخت تر از زدن قیچی به دروازه انگلیس نیست. داستان او اما هنوز تمام نشده، ابرا هنوز هم با رویای پیروزی بیدار می شود و با نشان دادن یک معجزه جدید به خواب می رود... او امروز ۳۹ ساله می شود و هنوز آرام و قرار ندارد.



آغاز تمرینات سپاهان

طلایی پوشان دیار نصف جهان پس از بازگشت از مسابقات لیگ قهرمانان آسیا در قطر، با استراحتی کوتاه تمرینات پیش فصل خود را زیر نظر محرم نوید کیا سرمربی این تیم برای حضور در بیستمین دوره لیگ برتر کشور و جام حذفی آغاز کردند. رسول نوید کیا، برادر محرم به نظریکی از اصلی ترین بازیکنان تیم در فصل پیش رو باشد.



پیرلو و آرتور

بعد از تماشای دوبازی اول یوونتوس در سری آ خیلی ها از خود می پرسند «رجیستا» ی تیم یوونتوس کیست. رجیستا به پستی گفته می شود که پیرلو در دوران بازی استاد آن بود و حالا به نظر هیچ بازیکنی در تیمش شبیه به او بازی نمی کند و شاید اصلی ترین گزینه کسی نباشد جز آرتور ملو، خرید جدید تیم از بارسلونا. این دودر تمرینات روز گذشته حسابی با هم صحبت می کردند.



ادای احترام به امیر کویت

دیروز و قبل از بازی پرسپولیس و پاخاکور، تصویر شیخ صباح احمد صباح امیر کویت که روز سه شنبه در سن نو و یک سالگی درگذشت، در استادיום جاسم بن حمد نصب شد. همچنین پرچم کشور قطر به عنوان میزبان مسابقات لیگ قهرمانان (منطقه غرب) و کنفدراسیون فوتبال آسیا که در استادיום قرار دارد، به صورت نیمه افراشته شد تا به امیر درگذشته کویت ادای احترام شود.

در چنین روزی

۱۰ مهر ۱۳۸۸

سریال تساوی های خسته کننده پرسپولیس و استقلال ادامه پیدا کرد

ترکیب پرسپولیس: میثاق معمارزاده، علیرضا محمد، شیت رضایی، سپهر حیدری، مجتبی شیری (۶۸- جلال اکبری)، مهدی شیری (۷۳- مجتبی زارعی)، عادل کلاه کج، سامان آقامانی (۵۷- هوار ملامحمد)، میثم بانو، هادی نوروزی و ووسلی برزیلیا

سرمربی: زلاتکو کرانچار

(ایران ورزشی: این ششمین تساوی یک بر یک پشت سرهم دو تیم بود)



دیدار تیم های استقلال و پرسپولیس از ساعت ۱۴:۳۰ در ورزشگاه آزادی و در حضور ۸۰ هزار تماشاگر آغاز شد و با تساوی یک بر یک خاتمه یافت. دو تیم بازی را با احتیاط آغاز کردند. آنها ترجیح دادند به ارزیابی هم بپردازند. پرسپولیس در دقایق اولیه بهتر بازی کرد و موقعیت هم داشت. در حالی که ۳۲ دقیقه از بازی گذشته بود، خطرناک ترین صحنه بازی که شوتی زیبا از سوی عنایتی بود، خلق شد اما این ضربه را معمارزاده به کرنر فرستاد. در ادامه بازی نیز دو تیم به بازی محتاط خود ادامه دادند. در نیمه دوم، بازی کاملاً متفاوت آغاز شد. پرسپولیس در دقیقه ۴۹ با خطای وحید طالب لو روی هادی نوروزی صاحب ضربه پنالتی شد. پنالتی را مهدی شیری زد و طالب لو توانست این ضربه را مهار کند اما توپ در گشتی را عادل کلاه کج وارد دروازه کرد. استقلال بعد از این گل به حریف فشار آورد و حتی یک توپ را به تیرک زد اما در دقیقه ۵۵ سرانجام حسین کاظمی گل تساوی را برای آبی پوشان به ثمر رساند. در ادامه مسابقه برای دقایقی استقلال صاحب توپ و میدان شد و حتی هاشم بیگ زاده شوت بسیار محکمی را به سمت دروازه پرسپولیس روانه کرد. آبی پوشان در دقیقه ۸۰ نیز دو موقعیت عالی را از دست دادند. در دقایق پایانی پرسپولیس موقعیت گل مناسبی را از دست داد تا سریال تساوی های دربی در این چند ساله ادامه داشته باشد.

ترکیب استقلال: وحید طالب لو، پژمان منتظری، هاشم بیگ زاده، هادی شکوری، امیرحسین صادقی، حسین کاظمی، خسرو حیدری، فابو جانواریو، فرهاد مجیدی (۸۰- رینالدو)، رضا عنایتی و سیاوش اکبرپور

سرمربی: صمد مرفاوی

پیشنهاد فیلم

رسول مجیدی • @Rasoulmajidi



«راه بازگشت» با بازی خوب بن افلک

فیلم ورزشی خوب در سال های اخیر مثل دری گرانبها شده. بیشتر فیلم ها به خاطر خاستگاه آمریکایی شان به رشته هایی مثل بیسبال و فوتبال آمریکایی می پردازند که شاید برای مخاطب ایرانی جذابیتی نداشته باشد اما در همین سال ها هم فیلم هایی بوده اند که بشود تماشايش را به ورزش دوستان توصیه کرد. یکی از این فیلم ها بدون شک The Way Back یا «راه بازگشت» است. فیلمی که مثل تمام فیلم های خوب ورزشی دیگر قاعدتاً بالا و پایین تیم های ورزشی را نشان می دهد؛ شکست هایی در شروع و بعد، پیروزی هایی جانفرسا در مراحل پایانی. از این نظر «راه بازگشت» شمارا شگفت زده نمی کند اما مسأله این است که تمرکز فیلم بیشتر روی مربی تیم (بن افلک) است تا اتفاقات دور و بر زمین بسکتبال.

قهرمان فیلم در زندگی شخصی اش شکست خورده، دائم الخمر است و چیزی است جز شخصیت های موفق کنار زمین که رسانه ها درباره آن می گویند. او قرار می شود سکان هدایت تیم بسکتبال دبیرستانی که سال ها پیش در آن درس می خوانده و البته بسکتبال بازی می کرده را به دست بگیرد و داستان از همین جا شروع می شود. نقطه عطف داستان لحظه ای است که مدیران تیم بر سر یک مسأله اخلاقی قرار می گیرند: آیا یک مربی معتاد به الکل که کارش را بلد است و بچه های تیم دوستش دارند باید اجازه تمرین دادن دبیرستانی ها را داشته باشد یا نه؟ سؤال مهمی است و شاید جوابی که یک آمریکایی به آن می دهد با جوابی که جهان سومی ها به آن بدهند، متفاوت باشد.